

αὐτῆς περιωπῆς. Άν ύπεχώρει πρὸ δυσχερεῖῶν ἀς ἄλλοι ύπερενίκησαν. Ἀλλὰ πλὴν τούτου, μακρὰν ἀπέχει ὁ κανὼν τοῦ νὰ ἦ ἀναίτιος καὶ ἀδικαιολόγητος. Ἐκάστη συλλαβὴ δύναται μὲν ἐξεταζομένη ν' ἀναλυθῆ εἰς τὰ φυσικὰ στοιχεῖα αὐτῆς, τὰ γράμματα, ἀλλ' εἰς τὴν ἀκοήν ἀποτελεῖ μίαν καὶ ἑνιαίαν ἐντύπωσιν, ἣν ἀνάγκη νὰ ἔπαναλαμβάνῃ ἡ ὅμοιοκαταληξία, ὅταν μόνον ἐκ ταύτης ἀποτελῆται τῆς συλλαβῆς. Εἰς τὰ παροξύτονα ἢ προπαροξύτονα τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖται, διότι πλὴν τοῦ τονιζομένου φωνήντος καὶ μία ἢ δύω συλλαβαῖς ἀκόμη ἀσχολοῦσι τὴν ἀκοήν. Τοῦτο τὸ πλεονέκτημα, ὃ ἐπιδιώκει καὶ ἡ Γαλλικὴ διὰ τῶν λεγομένων παρ' αὐτῇ π. Ιουσίωρ ὅμοιοκαταληξίων, ὁ δῆμος δὲν δύναται ἢ μέχρι τινὸς μόνον νὰ ἔπιτυγχάνῃ, ἐστὶ καὶ αὐτὸ ἐν τῶν ἐγκαυχημάτων τῆς ἀρμονικωτέρας πασῶν τῶν γλωσσῶν, τῆς ἡμετέρας. Ὁ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ κκνόγος τούτου ἀριστάμενος, δικαιολογεῖ τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἀφίσταται ἐξ ἀδύναμίας· ὅστις δὲν τῇ τέχνῃ ὅμοιογει ἢ δεικνύει ὅτι δὲν δύναται ὅτι ἄλλοι δύνανται, ἐκεῖνος δὲν εἶναι ἀριστοτέχνης, οἷος ὁ φείδει νὰ ἦ ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν στιχουργίαν ἡ ποιητής.

A. P. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ

I

"Ἄχ! πάντα 'c ὄνειρα ὁ νοῦς μου,
"Ἄχ! πάντα 'c ὄνειρα θὰ τρέχῃ,
Θὰ χύνεται 'c τοὺς στοχασμούς μου.
Τὰ ὄνειρα τροφή του ἔχει!
Καὶ μέσ' τοὺς χρόνους τοὺς καλούς μου,
"Ἄχ! πάντα 'c ὄνειρα θὰ τρέχῃ.
Ἄχ! πάντα 'c ὄνειρα ὁ νοῦς μου.

'Ελπίδ', ἀγάπη, εύτυχία.
 Πουλιά γοργότερα μπροστά μου
 Τὰ βλέπω ὅλα μ' αἰωνία
 Νὰ τρέχουν λάμψι 'c τῇ ματιά μου.
 Νὰ τραγουδοῦν ἀκούω θεῖα
 Πουλιά, γοργότερα, μπροστά μου
 'Ελπίδ', ἀγάπη, εύτυχία !

Μὰ ξάφνου χάνουνται, πετοῦνε
 Καὶ μένει ἔρημη ἡ ψυχή μου,
 "Αχ ! ἄλλα λόγια ἀντηχοῦνε
 Μυστηριώδη 'c τὸ αὐτί μου !
 Φαρμάκια, λύπαις μὲ κρατοῦνε
 Καὶ μένει ἔρημη ἡ ψυχή μου,
 'Εκεῖνα χάνουνται, πετοῦνε.

Μὰ θ' ἀποκάμη πιὰ ὁ νοῦς μου
 Μιὰ 'μέρα 'c ὄνειρα νὰ τρέχῃ,
 Νὰ χάνεται 'c τοὺς στοχασμούς μου.
 'Ο τάχος ὄνειρα δὲν ἔχει!
 Καὶ μεσ' τοὺς χρόνους τοὺς καλούς μου
 Μια 'μέρα 'c ὄνειρα νὰ τρέχῃ.
 Θὰ ἀποκάμη πιὰ ὁ νοῦς μου !

II

'Σ τὸ παραθύρι μου πετοῦσε
 'Έχθὲς μὲ πόνο ἡ ματιά μου.
 Στ' ἀγιόκλημα ποῦ ἐσκορποῦσε
 Τὸ μύρο του 'c τὴν κάμαρά μου,
 Κ' ἔκει, 'σὰν κάτι νὰ ζητοῦσε.
 'Έχθὲς μὲ πόνο ἡ ματιά μου
 'Σ τὸ παραθύρι μου πετοῦσε.

Μέσα 'c τὰ φύλλα του κτισμένη
 Φωληὴ μικρὴ χελιδονίσσα,
 Ποῦ είχε μέσα της κρυμμένη
 'Αγάπη ἄλλοτε περίσσα.
 "Εμεν' ἔκει ἐρημωμένη
 Φωληὴ μικρὴ χελιδονίσσα,
 Μέσα 'c τὰ φύλλα του κτισμένη.

"Ω! ἔτσι, εἶπα, ἡ φτωχή μου
 Θὰ μένη ἔρμη κάμαρά μου,
 'Απ' τὸν καιρὸν ποῦ ἡ μικρή μου.
 Τρελλὸν πουλί, τὴν ἀγκαλιά μου
 Γιὰ πάντ' ἀφῆκε τῇ θεεμή μου.
 Θὰ μένη ἔρμη ἡ κάμαρά μου
 "Ω! ἔτσι, εἶπα, ἡ φτωχή μου!"

Θὰ λυώσουν 'c τὰ βουνὰ τὰ χιόνια.
 'Η ἄνοιξις θὰ ξεπροδάλῃ,
 Γοργὰ θάρθοιν τὰ χελιδόνια
 Μέσ' 'c τὴν παληὰ φωληὰ τους πάλι.
 Περνοῦνε γρήγορα τὰ χρόνια
 'Η ἄνοιξις θὰ ξεπροδάλῃ.
 Θὰ λυώσουν 'c τὰ βουνὰ τὰ χιόνια.

"Ομως δὲ θᾶρθη νὰ ζητήσῃ
 Τὴν κάμαρά μου πιὰ ἐκείνη!
 "Ο, τι εἶχε πρῶτα ἀγαπήσει
 Τὸ ἀστατο πουλί ἀφίνει
 Καὶ τρέχει ἀλλοῦ φωληὰ νὰ κτίσῃ,
 Τὴν κάμαρά μου πιὰ ἐκείνη
 "Ομως δέ" θᾶρθη νὰ ζητήσῃ!

'Σ τὸ παραθύρι μου πετοῦσε
 'Εχθὲς μὲ πόνο ἡ ματιά μου,
 'Σ τ' ἀγιόκλημα ποῦ ἐσκορποῦσε
 Τὸ μύρο του 'c τὴν κάμαρά μου,
 Κ' ἐκείνη μόνη ἐζητοῦσε
 'Εχθὲς μὲ πόνο ἡ ματιά μου
 'Σ τὸ παραθύρι ποῦ πετοῦσε!

Er Πειραιεῖ, 1887.

A. Θ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ